

The Holy See

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI.

ZA 45. SVJETSKI DAN MOLITVE ZA ZVANJA 2008.

Zvanja u slubi Crkve-misije

Draga braćo i sestre!

1. Za Svjetski dan molitve za zvanja, koji će se slaviti 13. travnja 2008. godine, izabrao sam temu "Zvanja u slubi Crkve-misije". Apostolima je uskrsli Isus povjerio ovo poslanje: "Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga" (Mt 28,19), jamčeći im: "ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta" (Mt 28,20). Crkva je misionarska u svojoj cijelosti i u svakome svome članu. Premda je svaki kršćanin po snazi krštenja i potvrde pozvan svjedočiti i naviještati evanđelje, misionarska dimenzija je poglavito i tijesno vezana uz svećenički poziv. U savezu s Izraelom, Bog je povjerio odabranim ljudima, koje je pozvao i u svoje ime poslao narodu, poslanje da budu proroci i svećenici. Tako učini, primjerice, s Mojsijem: "Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta... kad izvedeš narod iz Egipta, Bogu ćete iskazati štovanje na ovome brdu" (Izl 3,10.12). Isto se dogodilo s apostolima.

2. Obećanja dana ocima potpuno su se ostvarila u Isusu Kristu. Drugi vatikanski sabor ovako govori: "Došao je dakle Sin, poslan od Oca, koji nas je u njemu izabrao prije postanka svijeta te nas predodredio za posinstvo... Stoga je Krist, da bi ispunio Očevu volju, na zemlji ustanovio nebesko kraljevstvo te nam objavio svoje otajstvo i svojom nas poslušnošću otkupio" (Dogm. konst. *Lumen gentium*, 3). Isus si je već u javnom ivotu, tijekom propovijedanja u Galileji, izabrao apostole kao suradnike u mesijanskoj slubi. Primjerice, prigodom umnaanja kruhova, kada je apostolima rekao: "Dajte im vi jesti" (Mt 14,16), potičući ih tako da se pobrinu za mnoštvo, koje je elio nahraniti, ali i objaviti mu hranu "koja ostaje za ivot vječni" (Iv 6,27). Suosjećao je s narodom, jer, dok je prolazio gradovima i selima, susretao je umorno i iznemoglo mnoštvo, koje je bilo "kao

ovce bez pastira" (usp. *Mt* 9,36). Iz njegova samilosnoga pogleda potekao je njegov poziv učenicima: "Molite dakle gospodara etve da pošalje radnike u etvu svoju" (*Mt* 9,38), i posla dvanestoricu najprije "izgubljenim ovcama doma Izraelova", s točnim uputama. Ako se zadržimo u kratkom razmišljanju nad ovom stranicom Matejeva Evanđelja, koju obično nazivamo "misijskim govorom", otkrivamo sve one vidike koji odlikuju misionarsku djelatnost jedne kršćanske zajednice, koja eli biti vjerna Isusovu primjeru i nauku. Odgovor na Gospodinov poziv podrazumijeva mudro i ponizno sučeljavanje sa svakom opasnošću, čak i progone, jer "nije učenik nad učiteljem niti sluga nad gospodarom svojim" (*Mt* 10,24). Postavši jedno s Učiteljem, učenici više ne naviještaju sami nebesko kraljevstvo, već sam Isus djeluje u njima: "Tko vas prima, mene prima; a tko prima mene, prima onoga koji je mene poslao" (*Mt* 10,40). Nadalje, kao pravi svjedoci, "obučeni u Silu odozgor" (*Lk* 24,49), oni su propovijedali "obraćenje i otpuštenje grijeha" (*Lk* 24,47) svim narodima.

3. Upravo zato što ih je Gospodin pozvao, dvanaestorica uzimaju ime "apostoli", određeni su proći svijetom naviještajući evanđelje kao svjedoci Kristove smrti i uskrsnuća. Sveti Pavao piše kršćanima u Korintu: "Mi - to jest apostoli – propovijedamo Krista rassetoga" (1 *Kor* 1,23). Djela apostolska u tome djelu vjerovjesništva pridaju veoma vanu ulogu također drugim učenicima, čiji misionarski poziv proizlazi iz providnosnih okolnosti, ponekad bolnih, poput izгона iz vlastitoga kraja jer su sljedbenici Isusovi (usp. 8,1-4). Snagom Duha Svetoga ta se kušnja preobraava u milost i od nje dolazi poticaj drugim narodima naviještati ime Gospodinovo, da se tako proširi krug kršćanske zajednice. Riječ je o muevima i enama koji su, kako evanđelist Luka piše u Djelima apostolskim, "svoje ivote izloili za ime Gospodina našega Isusa Krista" (15,26). Prvi među njima, od Gospodina pozvan da bude pravi apostol, bez sumnje je Pavao iz Tarza. Pavlova povijest, najvećega misionara svih vremena, višestruko ističe vezu između zvanja i poslanja. Optuen od protivnika da nije ovlašten za apostolat, on se opetovano opravdava izravnim pozivom primljenim od Gospodina (usp. *Rim* 1,1; *Gal* 1,11-12.15-17).

4. U početku, a i uvijek, Kristova je ljubav "obuzimala" apostole (usp. 2 *Kor* 5,14). Poput vjernih slubenika Crkve, poslušnih djelovanju Duha Svetoga, bezbrojni su misionari, tijekom stoljećâ, slijedili uzor prvih učenika. Drugi vaticanski sabor ističe: "Premda je svaki Kristov učenik duan uzeti svoj udio u širenju vjere, ipak Krist Gospodin uvijek poziva iz broja učenika one koje sam hoće, da budu s njim i da ih šalje propovijedati narodima" (Dekr. *Ad gentes*, 23). Kristovu ljubav zaista treba riječju i primjerom cijelim ivotom saopćavati braći. "Poseban misionarski poziv za cijeli ivot, ad vitam", napisao moj časni prethodnik Ivan Pavao II., "ima svoju punu vrijednost: u njemu je obrazac misionarskog zalaganja Crkve, koja uvijek osjeća potrebu da se do kraja i posve daruje, u novim i odvanim poticajima" (Enc. *Redemptoris missio*, 66).

5. Među osobama koje se posvema posvećuju slubi evanđelja, svećenici su na poseban način pozvani naviještati riječ Boju, dijeliti sakramente, poglavito euharistiju i sakrament pomirenja, oni su pozvani sluiti najslabijima, bolesnima, trpećima, siromasima i svima nevoljnima u krajevima u kojima, ponekad, ive mnoštva koja još nisu doivjela istinski susret s Isusom Kristom. Njima

misionari donose prvi navještaj Kristove otkupiteljske ljubavi. Statistike potvrđuju da broj krštenih raste zahvaljujući pastoralnome radu tih svećenika, potpuno posvećenih spasenju braće. U tome kontekstu, valja odati posebno priznanje svećenicima "prezbiterima 'fidei donum', koji kompetentno i s velikodušnim predanjem izgrađuju zajednicu navješćujući joj riječ Boju i lomeći Kruh ivota, bespoštedno se stavljajući u slubu poslanja Crkve. Potrebno je zahvaliti Bogu za tolike svećenike koji su trpjeli sve do rtve ivota kako bi sluili Kristu... Riječ je o potresnim svjedočanstvima, koja mogu nadahnuti tolike mlade da odluče slijediti Krista i razdati svoj ivot za druge, nalazeći upravo tako istinski ivot (Ap. pob. *Sacramentum caritatis*, 26). Isus je dakle po svojim svećenicima nazočan među današnjim ljudima u najudaljenijim krajevima svijeta.

6. U Crkvi oduvijek ima muškaraca i ena koji, potaknuti Duhom Svetim, odabiru radikalno ivjeti evanđelje, polaući zavjet čistoće, siromaštva i poslušnosti. To mnoštvo redovnika i redovnica, pripadnika bezbrojnih ustanova kontemplativnoga ivota, i danas ima "najveći dio u evangelizaciji svijeta" (Dekr. *Ad gentes*, 40). Svojom trajnom i zajedničkom molitvom kontemplativni redovnici neprestano zagovaraju za čovječanstvo, a aktivni redovnici višestranim karitativnim djelovanjem svima svjedoče ljubav i milosrđe Boje. O tim apostolima našega doba, sluga Boji Pavao VI. reče: "Zahvaljujući svojim redovničkim zavjetima, oni su na najizvrsniji način dobrovoljci, slobodni da sve ostave i pođu naviještati Evanđelje do kraja zemlje. Oni su vrlo poduzetni i njihov apostolat često ima osebujnih crta i oštroomnosti koja izaziva divljenje. Oni su i velikodušni: često ih nalazimo kao misijske predstae, na sebe preuzimaju najveće opasnosti za zdravlje i ivot. Doista, Crkva im mnogo duguje" (Ap. pob. *Evangeli nuntiandi*, 69).

7. Osim toga, da bi Crkva mogla vršiti poslanje koje joj je Krist povjerio te da ne ponestane navjestitelja potrebnih svijetu, u kršćanskim se zajednicama uvijek mora provoditi odgoj mladih i odraslih u vjeri; potrebno je u vjernicima odravati ivom misionarsku odgovornost i solidarnost s narodima zemlje. Dar vjere poziva sve kršćane na suradnju u evangelizaciji. Tu svijest valja gajiti propovijedanjem i katehezom, liturgijom i trajnom formacijom u molitvi; tu svijest treba povećavati prihvaćanjem drugoga, djelima milosrđa, duhovnim vodstvom, razmišljanjem i razlučivanjem, kao i pastoralnim planiranjem u kojem će se posebna pozornost posvetiti zvanjima.

8. Samo na duhovno dobro obrađenom zemljištu cvjetaju svećenička i redovnička zvanja. Doista, kršćanske zajednice u kojima je duboko prisutan misionarski vidik crkvenoga otajstva nikada se neće povući u sebe. Misija, kao svjedočanstvo boanske ljubavi, posebice je djelotvorna ako je prihvaćena u zajednici, "da svijet uzvjeruje" (Iv 17,21). Zvanja su dar koji Crkva iz dana u dan zaziva od Duha Svetoga. Kao u početku, crkvena zajednica, okupljena oko Djevice Marije, Kraljice Apostola, od nje uči od Gospodina zazivati procvat novih apostola koji u sebi znadu ivjeti vjeru i ljubav bez kojih nema misije.

9. Dok ovo razmišljanje povjeravam svim crkvenim zajednicama, da ga usvoje i na njemu se nadahnu za molitvu, potičem sve koji s vjerom i velikodušnošću djeluju u slubi za zvanja, a odgojiteljima, katehetama i svima, posebice mladima na putu zvanja, od srca udjeljujem posebni

apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 3. prosinca 2007.

Papa Benedikt XVI.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana